

DEN 22. JUNI.

Den 22. juni 1941 gav Hitler sin skjebnesvangre befaling til den tyske arme. Ved overfallsmannens side marsjerte lakeistatene Finland, Ungarn og Romania. Som den overmotige narr Hitler er valgte han datoen for Napoleons angrep på Russland, og den nazistiske radio og presse skrek ut seiren på forhånd. Om 3 uker ville Hitler være i Moskva. Napoleons marsj på 3 måneder ville bli stilt fullstendig i skyggen av Hitlers motoriserte timetabell av 1941. Særmelding på særmelding med seiersfanfarer og hysterisk Wagnermusikkk hylte gjennom æteren. Uhyggesterfning od svartsyn bredte seg hos de undertrykte folk i Europa. Var virkelig den bestialske tyske arme uovervinnelig, slik som den påstod seg å være?

»Tilintetgjørelsesslagene» mot den røde arme ble proklamert av Goebbels'. »2-, 5-, 12-, 20000 fly skutt ned. Det røde luftvåpen totalt utslettet. 0,4, 1, 4 mill. fanger. 1,5, 6, 12 mill. falne i den røde arme o.s.v.« »Jeg kommer direkte fra østfronten og kan fortelle at krigdn i Russland er difinitivt avgjort. Den røde arme er fullstendig tilintetgjort. Det gjenstår bare opprenskningsaksjoner.» (Pressesjef Dietrich.) Dette var de tyske rapporter utover hausten 1941.

Men russetne fortsatte sin seige kamp. Krigsindustrien ble flyttet austover fra

faresonen. Alt av verdi for fienden i de besatte områder ble svidd av. »Hitler vil ha en utryddelseshrig, han skal få den.» (Stalin.) Den russiske befolkning sto sammensveiset som en mann bak den røde arme, til vern om fedrelandet og sin sosialistiske oppbygging. »Hitler lette i hver landsby og hver by etter en Quisling han kuune bruke, men fant ingen.» (Churchill.)

Så kom omslaget. Den røde arme gikk til offensiv i syd. Rostov ble erobret tilbake. Jaget av den røde arme og den russiske kulde måtte de trekke seg tilbake. Myten om den uovervinnelige tyske arme sprakk som en såpeboble. De tre ukene var blitt til seks måneder. Seiersfanfarene ble forvandlet til truslene om nederlaget. Wagnermusikken stilnet av i dyster terrormelankoli.

De tre ukene er blitt til et år. Hitlers våroffensiv har bare satt merker etter seg i den tyske riksdag. Den røde arme står i dag sterkere enn for et år siden. Årsdagen for Hitlers overfall på Sovjet hylder den progressive menneskehet det russiske folks innsats som har reddet friheten og kulturen. Årsdagen for Hitlers «korstog mot bolsjevismen,» står i tegnet av den engelsk-russiske alliansetraktat av 11. juni i år og den offensive ånd som vil bringe de frie nasjoner den fullstendige seier over nazibarbariet i 1942.

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT



KONG HAKON 70 ÅR.

Kongens 70-årsdag ble feiret i London med en storstilet parade i Hyde Park og møte i Albert Hall.

I spissen for paraden gikk regjeringa, så barna i nasjonaldrakter, sjømennene i tette rekker, tropper av hær og flåte og tilslutt norske sivile og de frie dansker. Paraden tok en halv time å passere kongetribunen.

I Albert Hall talte statsministeren for kongen, og uttalte at dagen ble også feiret i hundre tusener av heimer i Norge. Kongen talte til slutt og takket for hyldesten. Han mindet om da han kom til Norge for 37 år siden som folkevalgt konge. Den tillit han hadde bedt om hadde folket gitt ham til overmål disse vanskelige årene. Kongen omtalte kampen på heimefronten og nevnte særlig lærer- og kirkestriden. Enheten på heimefronten var et eks-

LANDSMENN!

Tyskerne tvangsmobiliserer eller erobrede nasjoners mannlige og kvinnelige arbeidere til å være med på å befeste sin egen undertrykkelse. Tyskernes mål er å gjøre også vårt land til en uinntagelig festning. Den tilstrekkelige arbeidskraft kan ikke lenger skaffes ad frivillighetens vei. Følgen er tvangsutskrivning.

Skal vi være med på å befeste vårt eget slaveri? NEI og atter NEI! Vi kan ikke føre krig mot oss selv!

Tusener av landsmenn utenfor landets grenser deltar i krigen med sitt liv som innsats. Andre tusener deltar aktivt i den daglige kamp her heime. Nordmenn pine og plages i fengsler og konsentrasjonsleirer.

Skal vi være med på å befeste dette slaveri? NEI! La tyskerne utføre sitt krigsarbeid selv. Du som blir tatt ut til slikt arbeid: NEKT Å REISE!

Hvis det blir nødvendig må de som kan forsvinne fra sitt hjemsted. Tenk ikke på det økonomiske spørsmål. Ingen skal lide nød for sin overbevisningskyld!

Vis tyskerne at norske menn og kvinner ikke lar seg mobilisere til deres brutale krigsmaskineri! Husk lærernes stolte og heltemotige holdning. Vis hele verden at de norske arbeidere ikke lar seg tvinge til å utføre befestningsarbeider mot sitt eget fedreland.

DEN FRIE FAGBEVEGELSE.

empel for de derute. Kongen uttalte til slutt håpet om at vi snart måtte samles igjen i et fritt og sjølstendig Norge.

Norge og Norden.

NORSK TIDEND i London hadde d. 16. juli eit svar til forskjellige kretser i Sverige som har tatt opp spørsmålet om ein Nordisk Union. Vi siterer fritt:

»Det har i den seinere tid kome fram en del røster i Sverige som gjør seg til talsmenn for en Nordisk Union eller Nordisk Statsforbund. Der er to retninger, en moderat og en ytterliggående. Den første vil ha et statsforbund med sams utenriksledelse, sams forsvar- og militærledelse. Den annen vil sams utenriksledelse, sams regjering og høgsterett og statsoverhode og hovedstad (Stockholm), d. v. s. fullstendig sammensmeltning av alle nordiske land. Vi kjenner ikke til hvem som står bak disse strømningene, og om de har støtte fra offisielt svensk hold. Men vi vil svare på spørsmålene for det norske folket: En slik statsunion som her er foreslått vil ikke være noen effektiv garanti for freden i Norden. Som enhet er Norden vanskelig å forsvare med Danmarks sydgrense og Finnlands østgrense. En felles utenrikspolitikk måtte dessuten baseres på nøytralitetsprinsippet, men Norge er ikke nøytral i den krigen som pågår. Vi er alliert med de nasjoner som kjemper frihetens kamp mot barbariet. Vi har sagt farvel til nøytraliteten.

Vi har kjempet for å vinne vårt sjølstående, og vi kjemper for å vinne det tilbake. Vi bygger på de allierte sine regionale pakter til trygging av freden. For framtia ser vi utveien i et bedre folkeforbund. Vi er et atlantehavsland og våre interesser er vendt vestover. Vår oppgave blir å være bindeleddet mellom vestmaktene og Sovjetunionen.

Det er Norge i dag som fører kampen for Nordens frihet.»

DR. ARNE ORDING behandlet det samme spørsmål i sin kronikk den 21. juli:

»De perspektiver som de svenske røster foreslår for Norden, med felles konstitusjonelle organer, felles statsoverhode og felles hovedstad o.s.v. vil bare kalle til liv gamle motsetninger mellom de nordiske land. Dessuten ville nøytralitetspolitikken som tar sikte på å holde seg utenfor alle stormakter, ingen garanti gi for nordens frihet. Vi mener at stormakter er forskjellige, vi har oppgitt nøytraliteten og vi står uforstående overfor den svenske nøytralitet som skader våre interesser. De små stater må støtte seg til de stormakter som de har felles politiske og økonomiske interesser med. Spørsmålet blir derfor hvem av disse stormakter vi skal samarbeide med, og ikke om å holde oss borte fra alle. Svenskene hevder at den norske regjering står under press fra britisk side ved den politikk de fører. Dette er ikke tilfelle.

Diskusjonen om Atlanterhavsmaktene og den framtidige politikk er reist av Norge. Vi er klar over at en isolasjon av disse makter fra det europeiske fastland etter krigen vil føre til katastrofe. Likeens er spørsmålet om en gjenoppretelse av freden uten samarbeid med Sovjet umulig. Vår oppgave er å være bindeledd mellom Sovjet og de vestlige demokratier. Sovjets kamp har ikke bare reddet vår men også Sveriges frihet. Kampen på de russiske sletter avgjør om krigen skal ta slutt i år, eller om den vil bli av lang varighet. I siste tilfelle vil det norske folks lidelser bli uhyggelige i den tiden som kommer.

Derfor følger den norske befolkning den røde hærs heroiske kamp ved Voronets og på hele den russiske front med beundring og håp, fordi den er deres kamp. Vi er klar over at de svenske røster arbeider for en separاتفred. En separاتفred betyr ingen løsning og større bitterhet. Det framtidige mål må være et verdensforbund av alle frie nasjoner. Inntil det er nådd må vi bygge vår politikk på sikre og garanterte regionale pakter mellom de allierte land.»

DET NORSKE FOLK vil fullt og ilt underskrive den vurdering som N. T. og dr. Ordning har gitt. Heimefronten er først og fremst innstillet på å vinne krigen; men den vil også være med når freden og framtia vår som nasjon og folk skal fastsettes.

Det nasjonale særpreg vi nordmenn på grunn av natur og historie har fått lar seg ikke uten videre likerettes i en nordisme som ser bort fra de reelle tilhøve i Norden.

Vårt lands politiske stilling var alltid en annen enn våre østlige granners. Karakteren av styresettet heller ikke ens. Vårt demokrati var friere enn det byråkratiserte og prøyseraktige svenske, og hadde intet sams med det reaksjonære militærstyrte Finland. Krigen som pågår, der vi kjemper på frihetens og framskrittets side, Finland på barbariets, og Sverige på en tvilsom mellomvei, har jevnet veien for sams nordisk politikk. De nasjonale motsetninger i Norden er blitt skjerpet i denne krigen på grunn av Sveriges og Finnlands stilling. De fleste nordmenn er seg bevisst at den offisielle svenske politikken siden 9. april 1940 til i dag, både i

praksis som på det diplomatiske område direkte hindrer befrielsen av Norge.

Finnland er Norges fiende i denne krigen. Det norske folk føler den finske politikk som hykleri overfor de reelle følelser som det viste finnene under krigen 1939—40. Når bøddelen over det norske folk, gestaposjefen Himmler, dekorerer av Mannerheim og Ryti, må en være blind for kjensgjerninger når en snakker om et sams Norden så lenge slike folk leder politikken i grannlandet.

Det norske folks stilling til Sovjet er klar. Hverken som stat eller folk har vi noe utestående med russerne. Vår historie, og særlig situasjonen i dag viser at mellom de to land er det ingen motsetninger. I dag er Sovjets kamp vår kamp. Om vårt land kan være brubygger mellom de vestlige demokratier og Sovjet ville vår innsats for Norden være av en betydelig solidere stopning enn den som de storsvenske planer går ut på.

En sams nordisk nøytralitetspolitikk på basis av isolasjon, har vi en bitter erfaring for. Under svensk ledelse ble det i Folkeforbundet lagt til rette en slik politikk. Den kom til uttrykk i en tale av utenriksminister Sandler i 1938: Norden må strykes av generalstabenes berekninger. Norden har ingen sams fiende. Ingen må ha Norden med eller mot seg.

På dette grunnlag gikk så den nordiske nøytralitetspolitikk til angrep på den kollektive sikkerhet og art. 16 i folkeforbundsparagrafen. Vi vet alle hvordan det gikk. Vi nordmenn fikk lære å kjenne den felles fiende. Vi som

Totalitær krig.

Før i tia var krig de våpenføre menns sak. I dag omfatter den hele folket. Vårt land er med i denne totalitære krig. Utafor landets grenser fører konge og regjering sammen med våre allierte, krigen med de hardeste midler mot Norges overfallsmenn. Bak kondens og regjeringen står heile det norske folk skulder ved skulder, samlet i ønsket om at krigen må bli ført så effektivt at seiren må komme snart.

Vi er en krigførende nasjon, mobilisert i krigen mot fienden i vårt eget land. Ikke under noen omstendigheter vil vi forhandle med eller gå ærender for dem som vi har erklært krig eller landsforræderne. Vi — du og eg — er soldater mobilisert i Norges fridoms-hær og må under sjøldisiplin føre kamp i alle former med de midler vi har til vår rådighet. Vi må bryte med de gamle tillærte makelighetsbegreper og inrette vårt liv og levesett til kampen for heim og fedreland.

Hver landsmann, i over- eller unnerordnet stilling, i bedrift, på kontor i jordbrak eller fiske, på anleggsarbeid

lever i Norge under den tyske terror, vet hva tapet av friheten betyr. Vi vil sjøl være med og bestemme framtid, ikke bare Norges men også Nordens. Der er forskjellige yrkespolitikere og statsbyråkrater som har lett for å glemme at demokratiets kamp er kampen for folkestyre. Når det frie ord igjen kommer fram i Norge, Sverige, Danmark og Finland er vi ikke i tvil om at freden og framtiden for Norden vil bli sikret i og med den erfaring som folkene i de nordiske land har fått under krigen. Folkenes forhandlingsbord er viktigere enn abstrakte planer.

må vite; fiendens angrep er rettet mot deg. Det er hva du gjør i fridomskrigen som bestemmer landets skjebne. Er du nordmann oppdrar du deg sjøl til disiplinært soldat, finner din plass blant de aktive i striden og lar fridomsarbeidet bestemme ditt liv og levesett. Ingen politiske eller religiøse oppfatninger av ulik art skal hindre oss i å føre en sams og seirende kamp mot bødler og svikere. Det er en hjerte- og hjernesak for hver enkelt at nordmenn kjemper for Norge og ikke stiller sin arbeidskraft — under tvang eller frivillig — til disposisjon for fienden. Gamle og tilvante smålige hensyn skal vike plassen for en vilje i denne grusomme totalitære krig. En virkelig sams nasjonal folkevilje, en heltemotig krigsvilje, så hardfør, sterk og stålsatt at virkningene av enhver Hitlerterror vendes mot sitt eget opphav.

Med livet som innsats skal hver enkelt av oss være budd på å ofre alt for at vi — du og eg — skal seire, at Norge vinner sin nasjonale fridomskrig.

»D' er Norig no som treng
vår hug og trott,
det gjeld vår fridom, æra,
folk og drott.»

DU SOM STÅR i fare for å tvangs-sendes til arbeid for tyskerne: GLEM IKKE DIN PLIKT MOT DEG SJØL OG LANDET DITT. Følg appellen i den Frie Fagbevegelse.

NEKT Å REISE!

»ALT FOR NORGE«

leses og gis videre til pålitelige nordmenn. Ingen eks. i urette hender!

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

TVANGSUTSKRIVINGA

Landsmenn!

Tyskerne tvangsmobiliserer alle erobrede nasjoners mannlige og kvinnelige arbeidere til å være med på å befeste sin egen undertrykkelse. Tyskernes mål er å gjøre også vårt land til en uinntagelig festning. Den tilstrekkelige arbeidskraft kan ikke lenger skaffes ad frivillighetens vei. Folgen er tvangsutskrivning.

Skal vi være med på å befeste vårt eget slaveri? Nei og atter nei! Vi kan ikke føre krig mot oss selv!

Tusener av landsmenn utenfor landets grenser deltar i krigen med sitt liv som innsats. Andre tusener deltar aktivt i den daglige kamp her hjemme. Nordmenn pinnes og plages i fengsler og konsentrasjonsleirer.

Skal vi være med på å befeste dette slaveri? Nei! La tyskerne utføre sitt krigsarbeid selv. Du som blir tatt ut til slikt arbeid: **NEKT Å REISE!**

Hvis det blir nødvendig må de som kan forsvinne fra sitt hjemsted. Tenk ikke på det økonomiske spørsmål. Ingen skal lide nød for sin overbevisnings skyld!

Vis tyskerne at norske menn og kvinner ikke lar seg mobilisere til deres brutale krigsmaskineri! Husk lærernes stolte og heltmotige holdning. Vis hele verden at de norske arbeidere ikke lar seg tvinge til å utføre befestningsarbeid mot sitt eget fedreland!

Den Frie Fagbevegelse.

Det er den norske arbeiderklasse som retter disse ord til alle sine landsmenn. Det er en maning til oss alle om å kjempe mot denne tyskernes måte å tvangsmo-

bilisere nordmennene på. Det gjelder i dag arbeiderklassen slik som det i sin tid gjaldt lærerstanden. I morgen gjelder det oss alle sammen. Både du og jeg vil bli mobilisert dersom fienden ser at vi lydig bøyer nakken under åket.

Arbeiderklassen har vel hardest av alle fått kjenne nasismens piskeflag. Den har opplevet å se mannsaldrers verk ødelagt. Den har opplevet å se sine beste tilitsmenn skutt eller drept i konsentrasjonsleirene. Arbeiderne har på nytt blitt samfunnets trelle som drives fram av nasismens slavedrivere på de tyske anleggene.

Men de har ikke bøyet nakken under åket. De har ført en uredd og bitter kamp for sin rett som arbeidere og nordmenn. Kampene i septemberdagene i fjor vil aldri bli glemt av noen nordmann.

Tyskerne har lenge hatt planer om å tvangsmobilisere norsk arbeidskraft. De har hatt planer om tvangseksport av norske arbeidere til Tyskland. Vi vet ikke hva slags former tvangsmobiliseringen nå utover vil få. Men en ting vet vi: den ubrytelige fronten av enige norske arbeidere har vært som en knyttneve mot nasistene. Gang på gang har vi vist nasistenes åtak tilbake. Og denne motstand har frelst oss fra noe som er verre. Vi kjenner til arbeidernes kår i andre hærtatte land. Vi nærer ingen romantiske forestillinger om vår egen styrke, men en ting er sikkert: uten kamp ingen seier. Og det er ikke rett at kampen mot nasismen er fåfengt, som de motløse hevder. Tvert om. Vi nordmenn har tallrike døme på at tyskerne ikke kan gjøre alt det de vil i Norge. Kampen koster det er så. Men når klaget et folk over at fridommen var kjøpt for dyrt? Skal kampen likevel vinnes, må ikke arbeiderklassen kjempe alene.

KIRKEFRONTEN

Det er i den siste tida opprettet et kirkeråd i Norge som skal være den midlertidige ledelse av den norske kirke, som med dette har sagt seg for alvor løs fra staten. I rådet sitter biskopene Maroni, Hille, Hygen, professor Hallesby, Ludvig Hope og Wisløff.

Denne hendinga danner avslutningen på første fase i den norske kirkes kamp mot nasismen. Denne kirkes kamp har vært et uttrykk for folkets egen kamp for sine samfunnsidealene mot nasismens barbari og rettløse. Kirken har hevdet en ubrytelig nasjonal linje sammen med storparten av det norske folk. Derfor har også hele folket støttet opp om kirken i denne sak enten de er kristne eller har forlatt kristendommen som livssyn. Splittelsens agenter både i og utenfor nordmennenes front har prøvet alle midler for å skape motsetninger nettopp på dette ømme punkt ved å dra fram gammel strid og propagandaløgnene om religions«følgelser». Nasipressa skriver om det hver dag. Men fronten holder.

Hva er årsaken til at den norske kirkes kamp har funnet støtte fra alle nordmenn av alle politiske partier og yrker? Svaret skulle være klart for alle, og framfor alt er nasistene sjøl klar over årsaken. Kristenfolkets kamp har vært en del av kampen for sjølve folkestyret i Norge. Kampen gjaldt ikke i første rekke teologiske teser som bare angikk teologene og kirkefolket, den gjaldt prinsipper som er livsgrunnlaget for all fridomsrørsle. Den gjaldt prinsippet om at folket sjøl skal ha retten til å velge sine førere og bestemme sin styreform, og om at lov og rett skal gjelde i dette landet som før. Derfor har alle religiøse samfunn i Norge støttet opp om statskirken trass i tidligere motsetninger om teologiske problemer. Derfor har alle støttet den, fordi kirken ikke sviktet folket i dets

Derfor retter arbeiderne dette oppropet til alle landsmenn med bønn om deres hjelp og støtte i en sak som ikke bare er arbeiderklassens, men Norges egen,

kamp, slik som enkelte av dens menn gjorde. Et slikt kirkelig svik mot folket har historien mange eksempler på også i vårt land. Kong Sverre førte i sin tid nordmennenes kamp mot en stor del av kirken og dens menn nettopp fordi de svek sitt folk og sto i utenlandsk tjeneste. Disse prestene har historien brennemerket med navnet baglerprester, og aldri har det norske folket forstått så godt som i dag hvorfor det nettopp var kong Sverre som måtte vinne i denne striden.

Alle krefter som kjemper for Norges fridom og sjølstende står sammen i felles strid i dag. Og det skal ikke lykkes nasistene å isolere og omringe noen enkelt fløy av vår nasjonale arme og tilintetgjøre den stykkevis.

VED EN STADIG mer uforsonlig kamp mot tyskerne og landssvikerne gjør nordmennene dem ikke bare skade, men de hjelper direkte Norges allierte Sovjetsamveldet og Storbritania. Tyskerne blir nødt til å holde tropestyrker i landet som ellers ville bli sendt til østfronten. I Jugoslavia tvinger friskarene tyskerne til å holde hele 20 divisjoner i landet foruten store italienske tropestyrker. I Frankrike er tyskerne tvunget til å holde 15 divisjoner og flere venter på å bli sendt dit. Tenk derfor over alt du gjør om det svarer til sin hensikt å hjelpe oss sjøl og våre allierte. Hver bedrift som går i stå, hvert militærtog som avspores osv. er en direkte hjelp i landets egen kamp. Glem ikke at Norge er i krig. Krigserklæringen fra vår lovlige regjering den 9—4 1940 står ved makt ennå. Den maner oss til å organisere vår egen fridomsstrid.

SVFRIGES STILLING

Det har av og til vært litt vanskelig for oss nordmenn å forstå den stilling som offisielle kretser i grannlandet vårt har tatt vår tikkamp. Fra det svenske folket har vi fått sterke bevis på sannkjensle i kampen vår og en forståelse av at den kamp vi fører, er ikke bare Norges, men Nordens fridomsstrid. Men det har ikke

alltid vært så lett å forstå de svenske statsmenn når de handler.

Den svenske justisminister heter Westman. Vi har ikke alltid hatt inntrykk av at han og de kretsene han representerer forstår innholdet i vår kamp, som sjølsagt ikke bare er en nasjonal kamp, men også et ledd i den internasjonale fridoms kampen mot nasismen sammen med våre allierte. I følge en svensk avis, som fullt ut sjøl forstår Norges kamp, har justisministeren en gang karakterisert redselskildringene fra de norske konsentrasjonsleirene som «propaganda» som var for utrolig til å være sant. Der finnes nok sikkert nordmenn i Sverige i dag som bittert har fått angre at de sjøl en gang lå under for denne synkverving. Vi håper for det svenske folkets egen skyld at det ikke får erfare det samme.

Andre svenske kretser som ellers ser med sterk sympati på Norges sak demper sin stemme når de sjøl står overfor våre fierder, og viser en undfallenhet som står i motstrid til sympatien med nordmennene. Da nordmennene i Sverige den 9—4 i år feiret minnet om det tyske overfallet på deres fedreland, var det ingen representanter for den svenske regjering til stede. Det var det derimot da tyskerne i nyet en propagandasentral i Stockholm. Under 1 maidemonstrasjonen i Sverige ble Grov och fabrikarbetarförbundets avdeling 5 i Karlstad nektet å bære flere faner i toget. En av de forbudte faner bar innskriften «För hjälp åt våra norska bröder», en annen «Kämpa för demokratin». Hva annet er innholdet i vår kamp for nasjonalt sjølstende enn nettopp kampen for demokratiet — folkestyret?

Denne dobbeltheten kom mer særlig til uttrykk i tilhøvet til Finland. En setter ofte opp nordmennene som eksempel til etterfølgelse for i neste øyeblikk å fortelle at så heltemotig som finnene kjemper vi ikke. Prins Karl, formannen for det svenske røde kors, har vi nordmenn mye å takke for. Han har også sagt mye vakkert om den svenske fridomsarmen. På den andre side skrev han en begeistret

hyldelse til Mannerheim på hans 70 årsdag sammen med Norges dødsfiender i dag: Hitler, Gøbbels, Gøhring og deres gjeng og hyldet disse herrers kamp mot dem som ikke har sviktet det norske folket. —

Vi forsikrer svenskene at også vi i Norge lider med finnene i deres ulykkelige skjebne under nasismens åk. Men vi sier som vår utenriksminister Trygve Lie svarte en svensk avis den 9—4 i år: Vi beklager dypt at Finland har sluttet seg til våre fiender og vil bare håpe at det etter krigen trass alt vil finnes grunnlag for et fritt Finland. — Og denne fridom må også Sverige forstå at Finland vil få av de land det i dag kjemper mot.

Vi har også sett visse andre svenske kretser ta opp spørsmålet om en ny form for en nordisk union, en slags Kalmarunion igjen, og vi har fått et litt beklemmende inntrykk av at karene sjøl har tenkt å spille førstefiolin der. Det minner oss nordmenn litt mye om stillingen før 1905 hos dem vi da kalte «storsvensker». Vi sier også bare som vår regjering har svart disse kretsene: Vi tror ikke de representerer det svenske folket, og de kjenner nordmennene dårlig.

Likevel våger vi å tro at den overveidende delen av det svenske folket står avgjort på vår og våre alliertes side i denne kamper. For ei tid sia leste vi i Osloavisene om et nasimøte i Trälleborg som ble forhindret av en flokk «oppviglere». Det ble laget bål av nasipropagandaen og da en «oppvigler» ble arrestert, tvang folkemassene politiet til å løslate ham. Nasistene sjøl måtte ha politivern for å komme unda. Lignende ting har vi også hørt om fra andre steder i Sverige. Slike handlinger tar vi som en røst fra folket sjøl og er den beste hjelp svenskene kan gi oss nordmenn.

NASISTISK PROVOKASJON

Den samlede norske fronten mot quislingene og deres tyske herrer har vist seg å være den faste og sterke forsvarsmuren som nasistenes åtak preller av mot. Vi

har alltid gang på gang advart mot alle forsøk som ville bli gjort på å skape splittelse og motsetninger innen denne fronten sjøl. Fra hvilken kant et slikt forsøk enn kom, ville det bli utnyttet av nasistene. Vi har nå kommet over et forsøk i den retning av nasistene sjøl, som i og for seg er alt for fjollet til å gjøre noen skade. NS har sjøl begynt å gi ut «illegale» aviser som blir sendt «anonymt» i posten, sikkert fordi den legale nasipressa går hus forbi. Vi har sett et smussprodukt som kalte seg «Frihetskampen» nr. 1 for juni i år. Den gir seg ut for å komme fra arbeiderhold og lederartikkelen oser av en forferdelig propaganda mot den kirkelige fronten, «kongefjesket» osv. Den forklarer oss at den nasjonale front er et sjelbedrag for arbeiderne som nå må skape en front for seg sjøl. I en annen artikkel er det et fryktelig «angrep» mot nasiminister Lippestad som ikke har vært i stand til å skape arbeidssambandet som disse «arbeiderne» har ventet på under hele det gamle styret. Det var mange andre morsomme ting i avisa også som vi ikke har høve til å gjengi her. Og produktet er som sagt litt for stupid til at det er noe å bry seg om. Vi nevner det her som et nytt døme på armødsdommen i den norske nasipropagandaen.

Men det kan komme ting som er verre. Og det skalder aldri å være på vakt.

FRA IDRETTSFRONTEN

Den 13 september 1940 vedtok styrene for Arbeidernes idrettsforbund (AIF) og Norges Landsforbund for idrett å gå sammen i Norges idrettsforbund. Det nye forbund hadde i alt om lag 350 000 medlemmer og ble ledet av et midlertidig styre fra begge de to gamle forbund. Det lå god norsk vilje bak denne sammenslutningen om å gjøre sitt beste for norsk ungdom og fedrelandet i den tyngste tida i vår historie. Gamle politiske motsetninger ble lagt til side fra begge kanter, og idrettsammenslutningen var det første vitnemål om den norske fronten.

Det var idrettsmessig renslighet som det nye forbundet bygget idretten videre på. Derfor kom en også straks i strid med «minister» Stang og NS. Styret ble avsatt, og flere medlemmer sitter arrestert den dag i dag. Sia har det gått skralt med idrettsarbeidet. En del nasipamper fikk noen feite bein i idretten. Det kom jo et helt nytt «departement» som skulle ha idrettsarbeidet som levebrød. Men medlemmene ville ikke drive reklameidrett for NS og etter en oppgave som overkikkadoren Charles Hoff sjøl har gitt over det nasistiske idrettsarbeidet, sia nyordningen, har det jevnt over vært 4 deltagere i de idrettskonkurranser NS har arrangert. — Karene var litt flau over det elendige resultatet. Så skulle de slå et avgjørende slag for å føre alle idrettsklubbene, som de ikke har hatt folk nok til å nyordne, inn under full kontroll av NS. Klubbene fikk så et brev fra forbundet som løt slik: Da Oslo idrettskrets nå må komme til en løsning av idrettsklubbenes holdning overfor Norges idrettsforbund, forlanger vi at styret undertegner en av nedenstående erklæringer. Med idrettslig hilsen Robert Meyer, Oslo idrettskrets, sekretær.» Den ene av erklæringene gikk ut på at styret skulle gi medlemmene høve til å drive og lede idrett under kontroll av Norges idrettsforbund. Den andre erklæringen var at klubbstyret stilte sine plasser til disposisjon i tilfelle de ikke ville skrive under den første erklæring. — Det ene klubbstyret etter det andre har nå svart at det sjølsagt aldri har vært lagt hindringer i vegen for medlemmene til å drive idrett under idrettsforbundets ledelse. Det stod enhver fritt, men medlemmene kunne heller ikke tvinges til det. Og frivillig kapitulasjon for nasistene gikk ikke noe klubbstyre med på.

Nasistene sitter og tygger på svaret ennå.

«ALT FOR NORGE»

leses og gis videre til pålitelige nordmenn. Ingen eks. i urette hender!